

אח"ל דרבא לא ידע הכרייתא
 אחתי הש"ס הל"ל תניא דמסייע לי
 אלא ודאי לייכא סיעתא מינה
 דלא מיירי אלא בחיוב מה שמחויבים
 בט' באב ויה"כ
 דשניהם שוים
 ששניהם מחויבין
 כולם להתענות
 אבל בהשלמה
 בהא לא קמיירי
 אס' כן לריך
 רבא לאשמועינן
 דמשלימות נמי
 הא קמן דסברא
 זו דכרייתא לא
 מיירי אלא
 בהתחלה מוכרחת
 היא וא"כ ליכא
 למידק מדלא
 הוליא חי' וחולה
 ש"מ דמחויבים
 להתענות ודינס שיה כמו ביה"כ
 דליחא . ועוד נלע"ד דאף מר"ת
 שהחיר בל"ג לילדת לאכול מטעם
 דרלו מתעניין וכו' ליכא למידק הא
 בט' בלא אלא על לשון להתענו' דוקא
 כלומר דר"ת החיר לאכול מיד ולא
 להתענות כלל מש"כ בתשעה באב
 דלכתחלה חייבת להתענות אלא שאס'
 אמרה לריכה אני א"ל אומר וכדברי
 הרמב"ן ולהכי הגמרא מסיים
 בעובדות ומניקות וכו' אבל יולדת
 דין אחר יש לה בט' באב דמתענת
 וכשאמרה לריכה אני אוכלת וא"ל

אומר . זהו מה שכתבה לענ"ד :
 (א) ציצית ותפלין צמנח' ואין להסירם
 לתפלת הערב כמו שראיתי
 נוהגים דהא רב חסדא ורבה בר
 רב הונא מללי
 בגדיהם כו' וגם נוהגין להניח (א) ציצית
 והפלין במנחה ולברך עליהם :
 ו (ב) ואם יש אבל בעיר הולך בליילה
 לב"ה וגם ביום עד שיגמרו
 הקינות כו' :
 תקנש ט ואם חל ט"ב בשבת ונדרחה
 ליום א' (ג) ומילה ביום
 א' אין הבעלי ברית צריכין להשלים
 התענית כו' :
 תקם א משחרב הבית תקנו חכמים
 ז"ל שבכל דבר שיש
 בו שמחה יהיה בה זכר לחורבן הבית
 כו' :
 ב ומטעם זה נוהגין (ד) ג"כ לשבר
 הכוס
 עד למחר ולמחר נכנס וישב בבה"כ
 עד השלמת הקינות ולאחר התפלה
 הלך לבית לישיב עכ"ל ונ"ל דלמחר
 היינו אחר הקבור' דמידי הוא טעמא
 דבלילה לא אלא לפי שהוא אונן
 א"כ כ"ש ביום קודם הקבורה וכן
 הוריתי למעשה פה קראקא :
 (ג) ומילה ביום א' וה"ה פדיון הבן
 לרש"ל שכתב בפ' מרובה
 סי' ל"ז דהוי סעודת מצוה שאב והכהן
 לא משלימין ג"ל :
 (ו) ג"כ לשבר הכוס . שזהו טעם
 שמשברין קדירה בכתיבת התנאים:
 או